

*Parlament České republiky
POSLANECKÁ SNĚMOVNA
2009
5. volební období*

480.

USNESENÍ

*výboru pro evropské záležitosti
z 59. schůze konané dne 19. listopadu 2009*

k Návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a úředních listin ve věcech dědictví a vytvoření evropského dědického osvědčení /kód dokumentu 14722/09, KOM(2009) 154 v konečném znění/

Výbor pro evropské záležitosti po vyslechnutí informace náměstka ministryně spravedlnosti JUDr. Pavla Staňka, po vyslechnutí zpravodajské zprávy posl. Cyrila Svobody a po rozpravě

s c h v a l u j e stanovisko, které je přílohou tohoto usnesení.

Jozef Kochan v. r.
ověřovatel výboru

Cyrl Svoboda v. r.
zpravodaj výboru

Jan Bauer v. r.
místopředseda výboru

DOKUMENT 14722/09

Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a úředních listin ve věcech dědictví a vytvoření evropského dědického osvědčení

**KOM(2009) 154 v konečném znění, kód Rady 14722/09
Interinstitucionální spis 2009/0157/COD**

- **Právní základ:**
Článek 61, 67 odst. 5 Smlouvy ES
- **Datum zaslání Radě EU:**
15. 10. 2009
- **Datum zaslání Poslanecké sněmovně prostřednictvím VEZ:**
21. 10. 2009
- **Datum projednání ve VEZ:**
12. 11. 2009 (1. kolo)
- **Procedura:**
Spolurozhodování.
- **Předběžné stanovisko vlády (dle § 109a odst. 1 jednacího řádu PS):**
Nebylo výboru pro evropské záležitosti vládou poskytnuto.

- **Hodnocení z hlediska principu subsidiarity:**

Předsedové výborů pro evropské záležitosti na svém setkání 18. února 2008 v Ljubljani (tzv. malý COSAC) rozhodli o provedení koordinovaného testu subsidiarity k *Návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady o rozhodném právu, příslušnosti, uznávání rozhodnutí a úředních opatření ve věcech dědictví a závětí*. Toto rozhodnutí potvrdilo XXXIX. zasedání COSAC v Brdu pri Kranju. Protože přijetí návrhu bylo Komisí odloženo na rok 2009, shodli se předsedové výborů pro evropské záležitosti na setkání 7. července 2008 v Paříži na provedení testu subsidiarity v prvním semestru roku 2009 během českého předsednictví. Vzhledem k tomu, že návrh Komise nepředložila ani během českého předsednictví, bylo rozhodnutí provést kontrolu subsidiarity k tomuto návrhu znovu potvrzeno na XLII. zasedání COSAC ve Stockholmu 5. – 6. října 2009.

Kontrola subsidiarity má být provedena podle ustanovení Protokolu č. 2 o aplikaci principů subsidiarity a proporcionality připojeného k Lisabonské smlouvě pozměňující Smlouvu o Evropské unii a Smlouvu o založení Evropského společenství.

Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a úředních listin ve věcech dědictví a vytvoření evropského dědického osvědčení (dále jen návrh) přijala Komise dne 14. října 2009, osmítýdenní lhůta stanovená pro provedení kontroly subsidiarity uplyne 17. prosince 2009.

V odůvodnění návrhu Komise k zásadě subsidiarity uvádí pouze to, že: „*Cílů návrhu může být dosaženo pouze ve formě společných pravidel v oblasti dědictví s mezinárodním prvkem, která musí být jednotná, aby zajistila občanům právní jistotu a předvídatelnost. Jednostranné opatření členských států by tak nevedlo k dosažení tohoto cíle. Existuje Haagská úmluva o právu použitelném na dědictví (dále jen „Úmluva“), která ale nikdy nevstoupila v platnost.¹ Haagská úmluva ze dne 5. října 1961 o kolizních právních předpisech týkajících se formy závěti byla ratifikována šestnácti státy. Bylo by vhodné, aby další státy v zájmu Společenství tuto úmluvu ratifikovaly. Všechny konzultace a studie prokázaly rozsah problémů, na které se tento návrh zaměřuje.*“²

- **Odůvodnění a předmět:**

Evropský nástroj upravující určité otázky v oblasti dědictví a závětí byl poprvé zmíněn Vídeňským akčním plánem z roku 1998. V Haagském programu³ vyzvala Rada Komisi k předložení zelené knihy pokrývající celou danou problematiku: rozhodné právo, příslušnost a uznávání, správní opatření (dědická osvědčení, evidence závětí). Komise zveřejnila *Zelenou knihu – Dědictví a závěti*⁴ dne 1. března 2005. Obdržela okolo šedesáti odpovědí, po kterých následovalo dne 30. listopadu 2006 veřejné slyšení. Komise vytvořila skupinu odborníků, která se v období let 2006 – 2008 sedmkrát sešla a rovněž zorganizovala dne 30. června 2008 schůzku národních odborníků. O nesnadnostech, s nimiž se Komise potýkala při tvorbě návrhu, svědčí mj. skutečnost, že jeho předložení bylo Komisí několikrát odloženo a že byl zveřejněn s více jak ročním zpožděním.

Dokladem obtížnosti unifikace norem mezinárodního práva soukromého a procesního v oblasti dědického práva jsou i neúspěšné pokusy o jejich unifikaci podniknuté na půdě mezinárodních organizací. Dosud nejambicióznějším z těchto pokusů je *Úmluva o právu rozhodném pro dědění* vypracovaná Haagskou konferencí mezinárodního práva soukromého v roce 1988, která dosud nevstoupila v platnost. Důvodem je především skutečnost, že pravidla obsažená v právních úpravách jednotlivých států se v této oblasti značně liší a potřeba jejich sjednocení není většinou považována za nezbytnou. Zatím byla Úmluva ratifikována pouze jediným státem – Nizozemím.

Potřebu unijního⁵ nástroje sjednocujícího právní úpravu členských států v dědických vztazích s „komunitárním prvkem“ Komise odůvodnila tak, že „*zvýšená mobilita osob v prostoru bez vnitřních hranic, stejně jako rostoucí počet svazků mezi příslušníky různých členských států, které jsou často doprovázeny nabýváním majetku nacházejícího se na území několika států Unie, značně komplikují dědictví. Potíže, s nimiž se setkávají účastníci mezistátního dědického řízení jsou z větší části dány rozdílnostmi základních norem, procesních norem a*

¹ V české odborné literatuře se tradičně používá *Úmluva o právu rozhodném pro dědění*.

² Bod 3.2, str. 4 návrhu.

³ Viz závěry ze zasedání předsednictva Evropské rady v Bruselu konaného ve dnech 4. a 5. listopadu 2004. Následně viz KOM (2005) 184 v konečném znění.

⁴ KOM (2005) 65 v konečném znění.

⁵ Přijímání nařízení se neúčastní Dánsko. Spojené království a Irsko se rozhodnou, zda se budou přijímání nařízení účastnit (tzv. opt-in) či nikoliv.

*pravidel pro konfliktní zákonné předpisy upravujících tuto oblast v jednotlivých členských státech. Normy mezinárodního soukromého práva Společenství, které byly dosud přijaty, oblast dědictví vůbec neřeší. Přijetí harmonizovaných předpisů na celoevropské úrovni se tedy jeví jako nezbytné.“*⁶

Svůj návrh nařízení Komise založila na čl. 61 písm. c) a na čl. 67 odst. 5 druhé odrážce Smlouvy o založení ES.

Čl. 61 písm. c) svěřuje Radě pravomoc přijmout *opatření v oblasti soudní spolupráce v občanských věcech, jak je stanoveno v článku 65*, a to za účelem postupného vytvoření prostoru svobody, bezpečnosti a práva.

Čl. 65 stanoví, že: „*Opatření v oblasti soudní spolupráce v občanských věcech s mezinárodním prvkem přijímaná podle článku 67, pokud je to nutné k řádnému fungování vnitřního trhu, zahrnují mimo jiné:*

a) zlepšení a zjednodušení:

- systému mezinárodního doručování soudních a mimosoudních písemností,

- spolupráce při opatrování důkazů,

- uznání a výkonu soudních a mimosoudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech;

b) podporu slučitelnosti kolizních norem platných v členských státech a předpisů pro řešení kompetenčních sporů;

c) odstraňování překážek řádného průběhu občanskoprávního řízení, v případě potřeby podporou slučitelnosti úprav občanskoprávního řízení v členských státech.“

Podle čl. 67 odst. 5 druhé odrážky se při přijímání opatření podle čl. 65 použije procedura spolurozhodování s výjimkou oblasti rodinného práva, kde je pro přijímání opatření Radou nutná jednomyslnost.

Stanovisko PI:

Takto zvolený právní základ vzbuzuje především tradiční otázku týkající se naplnění kritéria, podle něhož musí být opatření v oblasti soudní spolupráce v občanských věcech s mezinárodním prvkem *nutné k řádnému fungování vnitřního trhu*. Široká interpretace tohoto kritéria ze strany Komise bývá předmětem kritiky, a to i ze strany výboru pro evropské záležitosti PS PCR (viz usnesení VEZ k *Návrhu nařízení Rady, kterým se mění nařízení (ES) č. 2201/2003 ohledně příslušnosti a současně se zavádí pravidla pro určení rozhodného práva pro manželské věci*, tzv. Řím III). Tato námitka bude odstraněna vstupem Lisabonské smlouvy v platnost dne 1. prosince 2009. Kritérium, aby opatření bylo *nezbytné k řádnému fungování vnitřního trhu*, je relativizováno slovem „zejména“.⁷

⁶ Str. 3, KOM (2005) 65 v konečném znění.

⁷ Čl. 81 Smlouvy o fungování EU ve znění Lisabonské smlouvy (bývalý čl. 65 SES) tedy zní:

1. Unie rozvíjí justiční spolupráci v občanských věcech s mezinárodním prvkem založenou na zásadě vzájemného uznávání soudních a mimosoudních rozhodnutí. Tato spolupráce může zahrnovat přijímání opatření pro sblížení právních předpisů členských států.

2. Pro účely odstavce 1 přijímají Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem opatření, která mají, **zejména pokud je to nezbytné k řádnému fungování vnitřního trhu**, za cíl zajistit:

a) vzájemné uznávání a výkon soudních a mimosoudních rozhodnutí mezi členskými státy;

b) přeshraniční doručování soudních a mimosoudních písemností;

c) slučitelnost kolizních norem a pravidel pro určení příslušnosti platných v členských státech;

d) spolupráci při opatrování důkazů;

e) účinný přístup ke spravedlnosti;

f) odstraňování překážek řádného průběhu občanskoprávního řízení, v případě potřeby podporou slučitelnosti úpravy občanskoprávního řízení v členských státech;

g) rozvíjení alternativních metod urovnávání sporů;

h) podporu dalšího vzdělávání soudců a soudních zaměstnanců.

3. **Odchylně od odstavce 2 přijímá Rada opatření týkající se rodinného práva s mezinárodním prvkem zvláštním legislativním postupem. Rada rozhoduje jednomyslně po konzultaci s Evropským parlamentem.**

Druhý okruh problémů souvisí se systematickým řazením dědictvého práva. Zatímco většina členských států považuje dědictvé právo za relativně autonomní oblast práva občanského, některé, zejména skandinávské, státy jej řadí do oblasti práva rodinného. Zařazení má zásadní význam pro určení procedury, jakou bude o návrhu hlasováno na Radě – pokud by spadl do oblasti rodinného práva, byla by nutná jednomyslnost (na rozdíl od kvalifikované většiny v opačném případě). Lisabonská smlouva situaci v tomto případě neřeší – opatření týkající se rodinného práva s mezinárodním prvkem podléhá zvláštnímu legislativnímu postupu, kdy Rada rozhoduje jednomyslně po konzultaci s Evropským parlamentem. Evropská komise k tomu uvádí: *Hlavním cílem dědictvého práva je určit pravidla převodu dědictví a vyřídit převod dědictví samotného. Na rozdíl od dědictvého práva je předmětem práva rodinného upravovat právní vztahy spojené s manželstvím a s partnerským životem, se vztahy mezi předky a potomky a osobním stavem osob. Jeho základní sociální funkcí je chránit rodinné vztahy. Kromě toho, na rozdíl od rodinného práva, kde je vůle jedinců výrazně omezena a kde je převážná většina vztahů upravena předpisy veřejného pořádku, zůstává dědictvé právo oblastí, kde má vůle držitele práv významné místo. Tato dvě odvětví občanského práva jsou tudíž dostatečně autonomní na to, aby se s těmito odvětvími nakládalo odděleně. Jelikož se jedná o výjimku, musí zůstat výklad nebo uplatňování čl. 67 odst. 5 druhé odrážky Smlouvy institucemi přesné. Tato výjimka se tudíž na toto nařízení o dědictví neuplatňuje.*

- **Obsah a dopad:**

Návrh nařízení obsahuje normy evropského mezinárodního práva procesního – tj. pravidla o příslušnosti soudů k řízení ve věcech dědictví, o uznávání a výkonu rozhodnutí a uznávání a vykonatelnosti cizích úředních listin, a zavádí evropské dědictvé osvědčení. Kromě toho obsahuje kolizní normy určující rozhodné právo ve vztazích s mezinárodním prvkem (tj. normy evropského mezinárodního práva soukromého, které ovšem díky principu univerzální použitelnosti vytlačí normy mezinárodního práva soukromého vnitrostátního původu).

V kapitole I návrhu je vymezena **oblast působnosti nařízení a základní pojmy**. Věcná působnost nařízení je stanovena tak, že se vztahuje na dědictví. Z jeho věcné působnosti jsou vyloučeny (tak jako v případě ostatních nařízení upravujících evropský justiční prostor v civilních věcech) především věci daňové, správní a celní. Kromě toho se nařízení nebude vztahovat na otázky upravující rodinný stav fyzických osob, rodinné vztahy a vztahy se srovnatelnými účinky, způsobilost fyzických osob k právům a právním úkonům, zmizení, nepřítomnost a předpokládané úmrtí fyzické osoby, otázky vlastnických vztahů v manželství a úprava majetkových vztahů, která se použije na vztahy s účinky srovnatelnými s manželstvím, vyživovací povinnost, práva a majetek vytvořený nebo převedený jiným způsobem než dědictvím z důvodu úmrtí, otázky upravené právem obchodních společností, jako ustanovení v základajících listinách a statutech společností, sdružení a právnických osob, které určují nakládání s podíly v případě úmrtí jejich členů, rušení, zánik a slučování společností, sdružení a právnických osob, zakládání, fungování a rušení *trustů*, povahu věcných práv vztahující se k majetku a zveřejňování těchto práv.

Rada může na návrh Komise přijmout rozhodnutí určující ty aspekty rodinného práva s mezinárodním prvkem, které mohou být předmětem aktů přijatých řádným legislativním postupem. Rada rozhoduje jednomyslně po konzultaci s Evropským parlamentem.

Návrh uvedený v druhém pododstavci se postoupí vnitrostátním parlamentům. Vysloví-li některý vnitrostátní parlament během šesti měsíců ode dne tohoto postoupení svůj nesouhlas, není rozhodnutí přijato. Není-li nesouhlas vysloven, může Rada rozhodnutí přijmout.

Z místní příslušnosti je – v souladu s *Protokolem o postavení Dánska*, vyloučeno Dánsko a zatím je otevřena možnost přistoupení Spojeného království a Irska podle *Protokolu o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva*.

V čl. 2 jsou definovány základní pojmy použité v návrhu nařízení. Mj. je stanoveno, že za soud je považován *každý soudní orgán či příslušný orgán členského státu vykonávající funkci soudu ve věcech dědictví. Za soudy se považují rovněž jiné orgány veřejné moci, které vykonávají funkce soudu přenesením pravomocí, jak jsou stanoveny v tomto nařízení*. Návrh nařízení tak pod pojem soud zahrnuje i např. soudní úředníky a notáře.

Kapitola II návrhu obsahuje **pravidla pro určení soudní příslušnosti**. Podle základního pravidla jsou příslušné soudy státu, na jehož území měl zesnulý v době úmrtí obvyklé bydliště (domicil). V případě, že si zesnulý zvolil právo, jímž se má řídit správa dědictví, může soud státu obvyklého bydliště postoupit projednání případu soudu státu, jehož předpisy si zesnulý zvolil (čl. 5 návrhu). Pokud měl zesnulý své bydliště ve třetím státě, stanovuje návrh pravidla pro určení tzv. zbytkové příslušnosti zaručující dědicům a věřitelům ze Společenství přístup k právní ochraně za předpokladu, že se majetek zesnulého nachází na území členského státu – tzn. že situace vykazuje úzké vazby s členským státem z důvodu přítomnosti majetku (čl. 6 návrhu).

V kapitole III návrhu jsou obsaženy **kolizní normy určující právo rozhodné pro dědictví**. Stejně jako český zákon č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZMPS), i návrh nařízení je založen na tzv. jednotném dědickém statutu. To znamená, že pro dědické právní poměry ohledně celého dědictví bez rozlišení mezi věcmi movitými a nemovitými používá jediný hraniční určovatel.⁸ Na rozdíl od české úpravy, která vychází z hraničního určovatele státní příslušnosti (lex patriae), je podle obecného pravidla v čl. 16 návrhu nařízení rozhodným právem právo státu, ve kterém měl zesnulý své obvyklé bydliště v době úmrtí (lex domicilii). Čl. 17 zakotvuje tzv. omezenou volbu práva – osoba si může zvolit za právo, podle kterého se spravuje celé její dědictví, právo státu, jehož je státním příslušníkem. Rozhodným právem se řídí celé dědické řízení, od jeho zahájení až do konečného převodu dědictví oprávněným osobám. Otázky upravené dědickým statutem jsou demonstrativně vypočítány v čl. 19 odst. 2. Za určitých výjimečných podmínek může dojít k prolomení použití práva rozhodného pro dědictví ve prospěch práva státu, kde se majetek nachází, pokud toto právo vyžaduje k přijetí či odmítnutí dědictví či odkazu dodatečné formality vedle formalit vyžadovaných rozhodným právem pro dědictví. Jako příklad jsou v odůvodnění uváděny rodinné zemědělské podniky existující v některých členských státech.

Podle čl. 25 návrhu se práva určeného na základě nařízení použije bez ohledu na to, zda je právem některého z členských států. Takto stanovená tzv. univerzální použitelnost nařízení znamená, že jsou prakticky vyřazeny z použití kolizní normy členských států ve věcech upravených nařízením. Čl. 26 vylučuje tzv. zpětný a další odkaz. Možnost uplatnění výhrady veřejného pořádku je zakotvena v čl. 27, přičemž je výslovně stanoveno, že: *Použití ustanovení práva určeného podle tohoto nařízení nemůže být považováno za odporující veřejnému pořádku státu soudu, u něž bylo řízení zahájeno, zejména když je jediným důvodem skutečnost, že ustanovení týkající se povinného dědického dílu jsou odlišná od platných ustanovení ve státě soudu, u něž bylo řízení zahájeno*.

⁸ Opakem je tzv. rozštěpený dědický statut, který používá jednoho hraničního určovatele pro nemovitosti (lex rei sitae) a jiný pro věci movité (lex patriae nebo lex domicilii).

Pravidla pro uznávání a výkon rozhodnutí (kapitola IV návrhu) vydaných na základě návrhu nařízení vycházejí z úpravy obsažené v *nařízení Rady č. 44/2001, o soudní příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech* (tzv. Brusel I). Rozhodnutí vydaná použitím tohoto nařízení v některém členském státě jsou v ostatních členských státech uznávána, aniž by bylo vyžadováno zvláštní řízení (čl. 29 návrhu). Důvody pro neuznání rozhodnutí jsou omezeny na minimum (čl. 30). V žádném případě nesmí být cizí rozhodnutí přezkoumáváno ve věci samé (čl. 31).

Cílem ustanovení obsažených v kapitole V týkající se **úředních listin** je zajištění jejich uznávání, a tím umožnit jejich volný pohyb. S výhradou rozporu s veřejným pořádkem členského státu, v němž se o uznání žádá, požívají cizí úřední listiny shodného postavení s vnitrostátními úředními listinami.

V kapitole VI je zaveden nový institut tzv. **evropského dědického osvědčení**. Jeho účelem má být „*rychlé, cenově přijatelné a účinné vypořádání dědictví s mezinárodním prvkem*“ (bod 27 preambule návrhu). Toto evropské dědické osvědčení bude prokazovat způsobilost dědice, závětního dědice, vykonavatele dědictví či správce v členských státech, kde se nachází majetek, který je předmětem dědictví. Jeho použití není povinné, je vydáváno pouze na žádost osoby, která má povinnost dokázat svoji způsobilost dědice, závětního dědice a pravomoci vykonavatelů závěti nebo třetích správců. Příslušným k jeho vydání je soud, jehož příslušnost byla stanovena na základě pravidel obsažených v kapitole I nařízení. V přílohách návrhu nařízení jsou stanoveny jak formuláře, které musí žadatel o osvědčení vyplnit (příloha 1), tak i vzor evropského dědického osvědčení (příloha 2). Evropské dědické osvědčení je automaticky uznáváno ve všech členských státech, pokud se jedná o způsobilost dědice, závětního dědice, pravomoci vykonavatele závěti nebo třetích správců. Jeho obsah je považován za pravdivý ve všech členských státech po dobu jeho platnosti. Má se za to, že ten, kterého osvědčení určuje za dědice, závětního dědice, vykonavatele závěti či správce, je držitelem dědického práva či správních pravomocí uvedených v osvědčení a že neexistují další podmínky či omezení než ta, která jsou v osvědčení uvedena (čl. 42 návrhu).

Závěrečná kapitola VII obsahuje standardní **závěrečná ustanovení** týkající se např. vztahu ke stávajícím mezinárodním úmluvám, změn formulářů obsažených v přílohách (poradním postupem), přezkumu a vstupu v platnost.

Dopad na ČR:

Vzhledem k univerzální použitelnosti nařízení by po jeho vstupu v platnost v podstatě přestaly být používány české kolizní normy týkající se dědického práva obsažené v ZMPS. Namísto dosavadního hraničního určovatele v podobě *lex patriae* by byl aplikován hraniční určovatel obvyklého bydliště zesnulého v době úmrtí.

Pokud jde o příslušnost, byla by ve vztazích mezi členskými státy (s výjimkou Dánska, popř. Irska a Spojeného království) rovněž aplikována pravidla o příslušnosti obsažená v nařízení místo pravidel obsažených v ZMPS.

• **Předpokládaný harmonogram projednávání v orgánech EU:**

V Evropském parlamentu bude návrh projednávat Výbor pro právní záležitosti, dosud nebyl přidělen zpravodaj, ani stanoveno datum projednání. Stanovisko k návrhu bude vydávat rovněž Výbor pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci.

Na Radě EU by měl být návrh poprvé projednáván v rámci pracovní skupiny začátkem prosince 2009.

- **Závěr:**

Výbor pro evropské záležitosti

1. **b e r e n a v ě d o m í** Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a úředních listin ve věcech dědictví a vytvoření evropského dědického osvědčení;
2. **k o n s t a t u j e**, že návrh není v rozporu s principem subsidiarity;
3. **p o s t u p u j e** návrh nařízení i se svým stanoviskem pro informaci ústavně právnímu výboru Poslanecké sněmovny PČR;
4. **p o v ě ř u j e** předsedkyni výboru, aby usnesení o projednání tohoto návrhu zaslala Evropské komisi, Radě EU, Evropskému parlamentu a předsednictví Konference výborů pro evropské záležitosti.

Jozef Kochan v. r.
ověřovatel výboru

Cyril Svoboda v. r.
zpravodaj výboru

Jan Bauer v. r.
místopředseda výboru